

Vorbereiding op Pasen.

Je zou heel nuchter de vraag kunnen stellen: 'doen we daar iets mee'?

En dat leidt weer tot de vraag: 'gaat het echt ergens over'?

Is het werkelijk van belang voor de manier waarop we leven; voor de manier waarop we met elkaar omgaan en met onszelf?

Je zou elkaar gunnen, dat het komende Paasfeest voor ons méér zal zijn dan alleen maar een datum op een kalender.

Ik denk dat we onszelf en elkaar heel veel onthouden, wanneer we er zonder veel aandacht aan voorbij zouden leven.

Want Pasen is in zekere zin veel belangrijker dan Kerstmis, en heeft in onze geloofsgemeenschap ook veel oudere papieren.

Pasen kun je niet zomaar ineens gaan vieren.

Als het goed is gaat daar iets aan vooraf.

Immers, op de kalender wordt het vanzelf wel een keer Pasen, zoals het ook vanzelf voorjaar wordt.

Maar of er in onszelf iets gebeurt van dat Paasmysterie, dat we namelijk door alle lijden en kruis heen toch iets van het eigenlijke leven mogen ervaren, dat komt niet vanzelf.

Dat vraagt van onze kant iets van openheid; bereidheid om ons er bewust mee in te laten.

Daarom wil ik de tijd nemen om eens stil te staan bij dat verhaal dat vanouds in de veertigdagentijd bijzondere aandacht krijgt: het lijdensverhaal.

Want dat verhaal houden we in ere omdat het iets aan de orde stelt waar we allemaal mee te maken hebben.

Want, als je op zoek gaat naar het eigenlijke leven, dan kom je op de een of andere manier het kruis tegen.

Lieve mensen, willen we in contact komen met de eigenlijke betekenis van het lijdensverhaal, dan moeten we ons beschermen tegen misverstanden of onjuiste voorstellingen die rond dat verhaal zijn ontstaan.

Zo moeten we bijvoorbeeld niet teveel het accent leggen op het lijden op zich.

Want niet het feit dat Jezus geleden heeft is verlossend.

Alsof het in ons leven om het lijden zou gaan!

Dat een ander veel ellende moet doorstaan, kan voor mij nooit bevrijdend zijn.

Integendeel, we moeten juist doen wat we kunnen om te voorkomen, dat mensen te lijden hebben.

En ons er ook nooit bij neerleggen.

Daarom mogen we het lijden ook nooit gaan koesteren of rechtvaardigen en het ook niet maken tot een 'waarde op zich'. Want dat is het niet.

Heel gewoon gezegd, we moeten het niet te mooi maken, ook niet het lijden van Jezus; het niet gaan oppoetsen of ophemelen.

Zo in de trant van: het leven is pas goed als er echt geleden wordt.

Ons geloof ontnemt aan het lijden ook niets van zijn hardheid, en zijn onbegrijpelijkheid. Het blijft iets ongerijmds.

We hoeven het lijden dan ook nooit te zoeken.

Dat heeft Jezus ook niet gedaan.

Maar zijn houding, zijn optreden, zijn hele manier van leven en geloven riepen wel de nodige irritatie op.

Wat er om zo te zeggen van Hem uitstraalde, aan innerlijke vrijheid, wekte verzet, want het had natuurlijk ook iets bedreigends.

Zoals Hij omging met zondaars, mensen aan de rand van de samenleving, dat kon eigenlijk niet.

En Hij heeft ondervonden wat helaas zo menigeen ondervindt.

Namelijk: als je in deze wereld (in deze kerk), waarin zoveel scheef staat, probeert een beetje recht en oprecht te leven, dan krijg je het wel moeilijk.

Wie kiest voor echtheid en voor het waarachtige, die zal vroeg of laat wonden oplopen, want je wordt dan heel kwetsbaar.

Nogmaals: lijden op zich is nooit verlossend of boeiend.

Maar waar voor ons wel bezieling van kan uitgaan, dat is dat Jezus bij alles wat Hij van mensen te verduren kreeg, want het werd Hem absoluut niet door God aangedaan, dat Hij bij dat alles trouw is gebleven aan wat Hij als zijn levenskeus en zijn roeping was gaan zien.

Dat Hij, toen het moeilijk werd, niet heeft afgehaakt.

Hij voelde zich verantwoordelijk voor iets wat niet werd verstaan.

Zelfs zijn eigen leerlingen begrepen Hem niet.

Toch is Hij niet verbitterd of verhard geraakt.

Zelfs toen iedereen zich tegen Hem keerde, heeft Hij zijn ziel niet verkocht aan de haat.

En ondanks alle waanzin waar Hij doorheen moest, heeft Hij weten te volharden in zijn liefde voor mensen en zijn vertrouwen op de onzichtbare nabijheid van zijn God, die Hij Abba, vader noemde.

Dat is verlossend. Dat iemand zich dat niet laat afnemen. Daar kunnen we ons aan optrekken.

Zoals de jonge joodse vrouw Etty Hillesem midden in de waanzin van de jodenvervolging in het kamp Westerbork, waar duizenden joden in barakken opeengehoopt zaten weigerde om te haten, en zich haar betrokkenheid op anderen niet liet afnemen.

Het verlossende en bevrijdende is dus niet, dat Jezus gegeseld werd en gekruisigd.

Nogmaals, dat had nooit mogen gebeuren,

Maar in het uur van de uiterste beproeving, toen alles wegviel en bijna iedereen Hem liet vallen, is er innerlijk in Hem iets overeind gebleven.

Dat kan in ons iets goeds teweeg brengen; dat zijn liefde overeind bleef, ook toen die werd afgewezen, dat heeft ons altijd iets te zeggen.

Als zoiets mogelijk is geweest, dan is er nog heel veel mogelijk in onze wereld en onze geschiedenis.

Nog heel veel goeds.

Ingo WG Molenaar, bedrijfspastor politie Zaanstreek - Waterland